

Hjælpekasserne som den prøvede Institution at falde tilbage paa. De øvrige Paragraffer er i alt væsentlig foreslaaet uforandrede, og dem kan jeg ogsaa tiltræde. Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til villig og hurtig Behandling.

Korsgaard: Naar man ved Vedtagelsen af den nugældende Dyrtidslov kom ind paa Bestemmelser, der skulde være prisregulerende til Fordel for alle, var Grunden fornuftigvis den, at der fandtes saa mange, hvis Indtægt ikke svarede til Dyrtiden, at der vilde være alt for mange, der kom ind under Begrebet Trang, hvis man skulde hjælpe paa anden Vis. Nu er der imidlertid ingen Tvivl om, saaledes som det ogsaa er bemærket af de tidligere ærede Talere, at der, siden Dyrtidsloven af Juli 1918 gaves, har fundet en overordentlig Forskydning Sted, specielt i Lønarbejdernes Stilling. Deres Indtægt er nu, forsaavidt de statistiske Oplysninger er rigtige, ganske svarende til den Løn, de havde før Krigen. Der foreligger derfor nu ogsaa fra Ministeriets Side Forslag om, at man i alt væsentligt skal forlade den Dyrtidsregulering, der fandt Sted for alle, naar undtages for Brændselets Vedkommende, som jeg om et Øjeblik skal komme tilbage til. Der vil utvivlsomt derved spares ikke saa ganske faa Millioner for Statskassen. Imidlertid vilde jeg tro, at den Beslutning, man i saa Henseende har taget fra Regeringens Side, og som i høj Grad har min Billigelse, moralsk set vil betyde mange flere Millioner, naar man kommer til at behandle de andre Lovforslag, der tager Sigte paa at sætte Pris paa visse Varer, derved, at man fra Statens Side yder et vist Tilskud. Det er jo paa disse særlige Love, der gives et langt, langt større Antal Millioner ud end paa selve Dyrtidsloven. Der vil ingen Mening være i at opretholde disse mange Millioner Kroners Udgift paa saadanne særlige Love og alene paa Dyrtidsloven gaa bort fra disse Udgifter. Skal der være Sammenhæng i det hele, maa vi ogsaa paa disse særlige Love gaa til at nedsætte Tilskuddene, og det endda ret væsentligt.

Det eneste Punkt, hvor man opretholder Reguleringen til Fordel for alle, er med Hensyn til Brændselet. Jeg tror, at man kan sige, at den Maade, hvorpaa man efter den nugældende Lov har fordelt dette Tilskud, i mange Henseender har været

højest uheldig, ja, ligefrem højest beklagelig. Jeg ved, at der har været ikke faa Tilfælde, hvor en Funktionær eller Embedsmand, hvad man nu vil kalde det, har frit Brændsel ifølge sin Stilling. Men ikke desto mindre har han, fordi Kommunen har set det som sin Pligt at komme af med disse 10 Kr. pr. Indbygger, fra Kommunen faaet tilsendt rede Penge. Det synes mig at være en fuldkommen Parodi paa Hjælp. I den Grad svømmer det offentlige dog ikke i Penge, at man ligefrem maa uddele dem for at komme op paa en Udgift, som svarer til, hvad man nu synes kan være passende. Jeg synes, at den Stilling, som Venstres Ordfører indtog til Brændsels-spørgsmaalet, vilde være den heldigste, idet jeg forstod Venstres Ordfører saaledes, at det er Venstres Ønske, at Hjælpen til Brændsel egentlig ogsaa kun bør komme saadanne til gode, som er mindre velstillede. Det forekommer mig ogsaa, at der kunde være nogen Grund til at tage Hensyn til, om det Brændsel, som den paagældende er henvist til, ifølge hvad han nu en Gang har været vant til gennem mange Aar, er dyrt eller mindre dyrt. Det viser sig jo efter de Oplysninger, som foreligger som Bilag til Lovforslaget, at de indenlandske Brændselsmaterialer kun er steget med 100 pCt., medens de udenlandske er steget med 500 pCt., hvilket altsaa vil sige, at en Husstand, som normalt har brugt indenlandsk Brændsel, i Virkeligheden ikke har forholdsvis dyrere Brændsel nu, da al Ting er 100 pCt. dyrere, end den havde i 1914, hvorimod en anden, som ifølge Sædvane og de Indretninger, den nu en Gang har til Brændselet, er henvist til udenlandsk Brændsel, er nødt til at bruge et forholdsvis betydeligt større Beløb. Da det dog nu efter hele vor finansielle Situation er nødvendigt, hvor det kan ske uden at gaa de paagældende alt for nær, at bringe Udgifterne saa langt ned som paa nogen Maade muligt, forekommer det mig, det vilde være rigtigt at tage under Overvejelse, om ikke Brændselshjælpen gennem en fornuftig Uddeling kan reduceres ikke saa ganske lidt. Jeg skulde naturligvis tro, at alene dette, at Kommunerne bliver interesserede i, at der ikke gives for mange Penge ud, vil hjælpe noget. Det maa jo moralsk set meget beklages, at det er nødvendigt for kommunale Forsamlinger at være interesserede i ikke at give Pengene ud for ikke at give dem ud; det viser ikke just den allerhøjeste Grad af, om jeg saa maa sige, samfundsøkonomisk